

ZSOLTÁROK KÖNYVE

1-15.

A Zsoltárok 5 nagy részre osztható, és ez volt Izrael nemzetének himnusz könyve. Eredeti formájukban a zsoltárokat énekelni szokták.

A zsoltárokból nagyon sok prófécia található, mert Péter azt írta, hogy Dávid egy próféta volt, aki a Szentlélek által szólt. Kijelentéseinek nagy része az eljövendő Messiáshoz fűződő prófécia volt, amelyek be is teljesültek Jézus Krisztusban. Sok messiási zsoltárt ismerünk, amelyek közvetlenül Jézus Krisztusra utalnak.

A zsoltárok első része az első zsoltártól a 41.-ig tart, a második, a 42.-iktől a 72.-ig, a harmadik a 73.-iktől a 89.-ikig, a negyedik a 90.-iktől a 106.-ikig, és az ötödik pedig a 107.-iktől a 150.-ikig.

A zsoltárok többségét Dávid írta, a további szerzők között található Ászáf és Mózes is. Ezek a zsoltárok Izrael gyermekeinek dalai voltak, és az emberi természetről, és az Istenhez való menekülésről írnak. Emberi érzelmekkel átszőtt versek ezek. A héberek számára a vers nem rímelő sorokat jelentett, és nem is tartalmazott ritmust. Számukra a vers a gondolatok rímeléséből vagy ellentétéből formálódott.

Sok akrosztikus zsoltár található, amelyek minden egyes sora a héber ábécé egymást követő betűivel kezdődött. Erre az egyik legjobb példa a 119.-ik zsoltár, amelyben egyszerre 8 vers kezdődik ugyanazzal a betűvel, majd a következő 8 az ábécé következő betűjével, és így tovább. Ez a Biblia leghosszabb fejezete is.

Az első zsoltár az istenfélő és az istentelen embert állítja szembe egymással, amelyet a zsoltár első és utolsó szava fejez ki a legjobban. Az istenfélővel kapcsolatos szó a boldog, az istentelennel kapcsolatban pedig az elveszett.

Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,

Egy előrehaladó folyamatot láthatunk itt. Az ember először csak a bűnösök tanácsát fogadja meg, majd ott áll közöttük, és végül letelepedik a csúfolódók székébe. Ez a boldog ember szempontjából a tagadó oldal, mert ő nem tesz ilyeneket. Az ellentét következik:

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

És ennek a következménye az, hogy

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Láthatjuk, hogy olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a megfelelő időben hoz gyümölcsöt. Érdekes, hogy a nem megfelelő időszakban érkező gyümölcs sohasem fejlődik ki teljesen, és nem érik meg. Lehet görögdinnyét ültetni augusztusban, és ki is hajt, gyümölcsöt is fog hozni, de nem a megfelelő időben, mert nem fog megérni.

Egyes emberek sohasem nőnek fel ahhoz, hogy érett gyümölcsöket teremhessenek. Jézus azt mondja, hogy ha a magokat különböző talajba ültetjük, akkor ezek különböző módon fognak teremni. Egyesek, amelyeket az út szélére ültetnek, azok azonnal elhalnak; a sziklás talajon rövid ideig kihajthatnak, de nem lesz belőlük kifejlődött termés, mert hiányzik a mélység. Ugyanakkor az a mag, amelyet a tövisek közé vetnek növekedni fog, de a tövisek megfojtják gyümölcstermő képességét, *az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnek termést.*

Egyedül csak a jó földbe ültetett mag fog termést hozni különböző mértékben: 30-szorost, 60-szorost vagy akár 100-szorost is. Jézus azt mondta, hogy *Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek* Később pedig azt mondja János evangéliumának 15.-ik fejezetében: *Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon.*

Isten gyermekeiként a gyümölcstermés kell legyen az egyik legfontosabb dolgunk, és főleg az, hogy az a gyümölcs maradandó legyen. Gyakran egy szolgálat megmértetése az, hogy terem-e maradandó gyümölcsöt.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja.

Ez az életének folyamatos frissességére utal.

Minden sikerül, amit tesz.

Mit tesz hát ez az ember? Az Úr törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Isten leírta számunkra a boldogság és a bőség szabályait.

Amikor Mózes átadta Józsuének a kormánybotot, azt mondta neki:

Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.

Ehhez hasonló kijelentést olvashatunk itt az első zsoltárban is.

És most következik az ellentét, a héber költészet jellemzője:

Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

A polyvát a folyó melletti gyümölcstermő fával állítja szembe. Amikor csépeltek, akkor összemorzosták a betakarított gabonát a tenyerükben, és feldobták a levegőbe. A szél elfújta a polyvát, amely a magokat beborító hártya volt, és így csak a mag esett vissza a földre. Ehhez a polyvához hasonlítja a bűnösöket, akiket a szél elfúj.

Ezért nem állhatnak meg a bűnösök az ítélet idején és a vétkesek az igazak közösségében.

Mert ismeri az ÚR az igazak útját, a bűnösök útja pedig semmibe vész.

A második zsoltár a dicsőséges Királyság időszakáról szól, amikor Jézus fog uralkodni a Földön. Ez egy messiási zsoltár.

Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek?

Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen:

Az Úr felkentje a Messiás. A Messiás szó felkentet jelent.

Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket!

Az ember lázad Isten és Jézus Krisztus ellen.

A mennyben lakozó kineveti, az ÚR kigúnyolja őket.

Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket:

Isten ítéletét láthatjuk a Krisztust visszautasító világgal szemben. Annak ellenére, hogy a világ összegyűl, hogy feltartóztassa Jézus Krisztus visszajövetelét, Isten meg fogja alapítani az Ő Királyságát a Földön, kijelentvén:

Én kentem föl királyomat szent hegyemen, a Sionon!

Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!

Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.

Ezt az utóbbi verset gyakran kiragadják a szöveggörnyezetéből, és a misszós társaságok küldetések kulcsaként használják. De ez nem misszós üzenet, semmi köze a jelen idejű missziókhöz. Sokkal inkább a Királyság időszakáról szól, mert az Atya a Fiának mondja ezt: *Az én fiam vagy! Fiammá fogadtalak ma téged!*

Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget.

Arról a dicsőséges napról ír, amikor az imáink beteljesednek, eljön az Ő országa, és meglesz az Ő akarata itt a Földön úgy, mint mennyben, és az egész Föld az Ő országába fog tartozni.

Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt!

Jézus a thiatirai gyülekezetnek üzent ennek a zsoltárnak alapján, és azt mondta, hogy

Aki győz, és megartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett,

hogy legeltesse őket vasvesszővel, törje őket össze, mint a cserépedényeket;

ahogyan én is hatalmat kaptam erre az én Atyámtól.

Ez az idézet az Isten Országának egyik jellemzőjét tartalmazza. Amikor Ő másodszor is eljön a Földre, akkor meg fogja alapítani Isten Országát a Földön, ezáltal beteljesítve az Ószövetség minden erre vonatkozó próféciját, és uralkodni fog igazságban és ítéletben. Ez egy vaskezü uralkodás lesz, amely alatt a Sátán megkötözve a feneketlen kútba kerül. Vele már nem fogunk szembekerülni Isten Országában, egyedül csak az emberben található öröklött gonoszsággal.

Amikor Jézus ismét eljön, akkor először ítéletre gyűjti össze a népeket, és elválasztja őket, mint a pásztor a juhokat a kecskéktől.

„Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.

Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok,

mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.

...

„Akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.

Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom,

jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattatok meg.

*Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked?
Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.*

Itt a zsidó testvéreire utal Jézus. A népeket a zsidó testvéreivel szemben mutatott bánásmód alapján fogják megítélni.

Azok, akik a jobb keze felől lesznek, bemehetnek az Isten Országába. Amikor Jézus ismét eljön, akkor mi is vele leszünk, és együtt jövünk vissza megdicsőült testünkben. Addigra már átalakulunk, miként Pál is megírta ezt a Korintusiaknak szóló első levele 15.-ik fejezetében:

*Íme, titkot mondom nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.
Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.
Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.*

Pál szerint, amikor Jézus megjelenik, akkor mi is vele együtt fogunk dicsőségben megjelenni, és visszajövünk Jézussal, hogy vele együtt éljünk és uralkodjunk 1000 évig. A Jelenések könyvének első fejezetében olvashatjuk, hogy mi vele együtt uralkodunk majd, mint a papok királysága. A könyv ötödik fejezetében Jézus átveszi a trónuson ülő jobb kezéből a lepecsételt tekerccset, és egy dicsőséges dal hangzik fel, amelyet Krisztus teste énekel:

„Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Ez tehát Krisztus teste, az hívők, akik visszatérnek, hogy Jézussal együtt uralkodjanak a Földön. De lesznek olyanok is akik ez alatt a Nagy Megpróbáltatások időszakát fogják megélni, túlélnek azt, és ha nem hódoltak az Antikrisztusnak és nem viselik az ő jelét, és Isten népét szeretik, akkor a jelenlegi testünkhöz hasonló testtel léphetnek be Isten Országába. Ekkor a Föld megújul, és az édeni állapotok vissza fognak állni, ugyanakkor az emberi élet eredeti hossza is visszaáll majd.

Az Isten Országában tehát Krisztus fog uralkodni, és mi leszünk az igazság betartatói, amint azt a thiatirai gyülekezetnek is megírta. Az embereket kényszeríteni fogjuk arra, hogy jók legyenek. Ebben az időben a Föld lakói gyerekeket fognak szülni, és valószínűleg népességrobbanásnak lehetünk majd tanúi az ideális életfeltételek visszaállításának következményeként.

Mi a megdicsőült testünkben az angyalokhoz hasonlóak leszünk, akik nem házasodnak, és állandóan Krisztussal leszünk és uralkodunk az 1000 éves királyság alatt. E királyság dicsőséges lesz, és évente egyszer mindenki Jeruzsálemben fog összegyűlni, hogy Jézus lábainál ülve együtt dicsőítsük Őt.

Jézus a táalentumokról szóló példabeszédben mondta, annak, aki 10 táalentumot hozott vissza, hogy 10 város felett uralkodhat. Az uralkodásunk mértéke a ránk bízott dolgok hű kezelésének mértékével lesz egyenlő. Ha most az Isten által rám bízott kis dolgokon sem vagyok hű, akkor miért bízna rám nagyobb dolgokat a Királyság alatt.

Az 1000 éves uralkodás végén a Sátánt elengedik, és akkor majd körbe fog járni a Földön és sokakat be fog csapni, de ez semmi esetre sem vonatkozik ránk. Mi már a megdicsőült testünkben leszünk, és a Sátán egyetlen valódi fogása a jelenlegi testünkön van. Ha nem lenne ez a testem, akkor a Sátán nem volna probléma számomra. Csak a testi vágyaimnak köszönhetően tud becsapni most engem.

Azok viszont, akik jóságra kényszerítve voltak a Királyság tagjai, és akik az 1000 év alatt születtek, megmérettetésben fognak részesülni. Azért, hogy Isten bebizonyítsa az ember esendőségét, kiengedi a Sátánt, aki képes lesz maga mellé állítani egy hatalmas hadsereget, annak ellenére, hogy ezek az emberek ideális feltételekben éltek oly sokáig. Azért bizonyítja ismét ezt az esendőséget Isten, hogy az örökkévalóságban többé soha senki se kérdőjelezze meg Őt azzal kapcsolatban, hogy miért zárt ki egyeseket az Országából. Nem lehet Őt kérdőre vonni, mert minden ember megkapta a maga lehetőségét és bebizonyította azt, hogy mi lakozik benne.

Ebben a zsoltárban tehát erre a Királyságra utal a szerző.

Azért ti, királyok, térjetez észhez, okuljatok, ti bírái a földnek!

Itt hozzánk, az Ő igazságának betartatóihoz szól.

Félelemmel szolgáljátok az URat, reszketve vígadjatok!

Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!

A harmadik zsoltárt az Absolontól való menekülése közben írta Dávid.

Dávid zsoltára, abból az időből, amikor fia, Absolon elől menekült.

URam, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám!

Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.)

De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem.

Ó, Istenem, mily sokan támadnak ellenem, sokan kétségbe vonják, hogy most is fogsz nekem segíteni, de tudom, hogy te vagy a pajzsom.

Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén.

Hatalmas nyomás van Dávidon, menekül és nem tudja, hogy mit hoz a jövő. Lehet, hogy ez a vég, de mégis ezt írja:

Lefekszem, alszom és fölébredem, mert az ÚR támogat engem.

Ilyen körülmények között is képes volt aludni.

Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvelt engem.

Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait!

Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden!

A zsoltár kétségbeesett kiáltással kezdődik, de ebben a reménytelen állapotban is Isten felé fordul, megbizonyosodik Isten erejéről és segítségéről, majd a befejezés egy dicső győzelemmel végződik: *Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden!*

A negyedik zsoltárt húros hangszerrel kísérték és a karmesternek írta Dávid. Valószínű, hogy Ő nem csak a verseket, hanem magát a dallamot is maga szerezte, és lejegyezte a húros hangszerek pengetői számára.

A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid zsoltára.

Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat!

Ez egy esti imádság.

Ti emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? (Szela.)

*Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok.
Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le!*

Nyissátok meg a szíveteket az Úr előtt, legyetek közösségben Vele.

Igaz áldozattal áldoztatok, és bízzatok az ÚRban!

Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk!

Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk.

Mindig vannak olyanok, akik negatívak Istennel szemben, és azt mondják, hogy mi értelme imádkozni, Istent dicsőíteni, mert ki fog egyáltalán valami jót cselekedni. Dávid viszont azt mondja, hogy az ő szívébe az Úr több örömet ad, mint a bővölködők szívébe.

Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!

Amikor az Isten gyermeke az Úrban bízik, akkor nyugodtan tud aludni.

Az ötödik zsoltár egy reggeli imádság:

A karmesternek: Fúvós hangszerre. Dávid zsoltára.

Figyelj beszédemre, URam, vedd észre sóhajtozásomat!

Figyelj hangos kiáltásomra, Istenem, királyom, mert hozzád imádkozom!

Hallgasd meg szavam reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak.

Istenem, te nem leled öröme a bűnben, nem talál otthonra nálad a gonosz.

Nem állhatnak meg szemed előtt a dicsekvők, gyűlölsz minden gonosztevőt.

Elpusztítod a hazudozókat; a vérszomjas és álnok embert utálja az ÚR.

Itt következik az ellentét:

De én bemehetek házádba, mert te nagyon szeretsz engem, és szent templomodban leborulok, mert tisztellek téged.

Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengess elöttem az utat!

Mert nem jön ki szájukon őszinte szó, belül romlottak, nyitott sír a torkuk, sima a nyelvük.

Derítsd ki vétküket, Istenem, bukjanak bele fondorlataikba! Taszítsd el őket sok vétkük miatt, mert ellened lázadtak!

Újabb ellentét:

Mind örülnek majd, akik hozzád menekülnek. Örökké ujjonganak, mert oltalmazod őket. Örvendeznek általad, akik szeretik nevedet.

Ha az Úrban bízol, akkor örvendezni fogsz. Miért? Mert Isten megvéd téged. Ő azt akarja, hogy örömteli életünk legyen vele minden nap.

Mert te, URam, megáldod az igazat, körülveszed kegyelmeddel, mint pajzssal.

A hatodik zsoltár egy mélyhangú húros hangszerre íródott.

*A karmesternek: Mélyhangú húros hangszerre. Dávid zsoltára.
URam, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban!*

Bionyos vagyok abban, hogy itt Dávid egy emberi ellemvonással ruházta fel Istent. Mi, szülők gyakran haragunkban feddjük meg a gyerekeinket, és ez egy hibás emberi magatartás. Néha a haragunk miatt túlzottan kemények vagyunk a gyerekekkel szemben.

*Kegyelmezz, URam, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, URam, mert reszketnek tagjaim!
Lelkem is csupa reszketés, és te, URam, meddig késel?
Fordulj hozzám, URam, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy!
Mert a halál után nem emlegetnek téged, ki ad hálát neked a sírban?*

Dávid háborgó lelke szól itt hozzánk. Jézus szavai alapján Dávid itt tévedésben van, és ugyanúgy, mint Jób, ő a saját elképzelését közli itt a halállal kapcsolatban. Jézus azt mondja, hogy a gazdag emberről, hogy

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szól: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához;

mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra!

Igenis van tehát tudatosság, azonosságtudat és emlékezőképesség a halál után is. Egyesek szeretnék, ha ez öntudatlan állapot lenne, de ez nem így van. Ezt Jézus Igéje mondja, és azt hiszem, hogy Ő mindenkinél többet tud erről, és én ezt fogadom el mindenek felett. Az emberek spekulálhatnak a halállal kapcsolatban, de úgylis Jézusé lesz az utolsó szó.

Belefáradtam a sóhajtozásba. Egész éjjel könnyekkel áztatom ágyamat, könnyeimmel öntözöm fekvőhelyemet.

Dávid itt túlzásokba esik, szerintem ő melankólikus alkat lehetett, mivel sokat beszél a sírásról.

Szemem elhomályosodott a bánattól, fénye megtört sok ellenségem miatt.

Távozzatok tőlem mind, ti gonosztevők, mert meghallotta az ÚR hangos sírásomat!

Meghallgatta könnyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR.

Megszégyenül, és reszketni fog nagyon minden ellenségem, meghátrál, és megszégyenül egy pillanat alatt!

Dávid háborgó lelkének imája volt ez az Úrhoz. Ennek ellenére érdekes megfigyelni, hogy a zsoltár mégis bizakodóan ér véget: *Meghallgatta könnyörgésemet az ÚR, imádságomat elfogadta az ÚR.*

A hetedik zsoltár Dávid hangos kiáltása az Úrhoz

*Dávid éneke, amelyet a benjámini Kús miatt énekelt az Úrnak.
URam, Istenem, hozzád menekülök! Szabadíts meg üldözőimtől, és ments meg engem,*

Szegény Dávidnak igen sok ellensége volt, mindig az üldözői miatt kiáltott az Úrhoz.

*hogy szét ne tépjenek, mint az oroszlán, szét ne szaggassanak menthetetlenül.
URam, Istenem, ha ilyeneket tettem: ha álnokságot követtem el,
ha rosszul bántam jóakarómmal, ha kifosztottam, aki ok nélkül bántott,*

Valószínű, hogy Dávid ezt akkor írta, amikor megvádolták egy olyan emberrel szemben, aki látszólag békében élt vele. Dávid tagadja ezt, és azt állítja, hogy ő mentette meg ezt az embert, és ok nélkül lett az ő ellensége.

akkor ellenség üldözzön, és érjen utol engem, tiporja földre életemet, tapossa porba dicsőségemet!

Jób is hasonló kijelentést tett: ha ezeket a bűnöket elkövettem, akkor legyen meg a büntetésem, mert megérdemlem. Dávid is hasonlóan kiált az Úrhoz: ha hibát követtem el, akkor hadd üldözzenek az ellenségeim.

*URam, lépj elő haragodban, szállj szembe dühös ellenségeimmel! Kelj föl, szolgáltass igazságot nekem!
Gyülekezzenek köréd a népek, te pedig foglalj helyet fölöttük a magasban!
Az ÚR ítéletet tart a népek fölött. Adj nekem igazat, URam, hiszen igaz és feddhetetlen vagyok!*

Ez távol áll attól, amit Dávid az 51.-ik zsoltárban imádkozott. Ebben az esetben azt gondolta, hogy igazságosan viselkedett, és ezért kéri az Urat, hogy a saját igazsága alapján ítélje őt meg. De az 51.-ik zsoltárban ezt írja:

*Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal!
Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem!*

Itt kegyelemért esedezik Dávid és nem igazságos ítéletért. Én sohasem kértem Istentől ítéletet a saját igazságom alapján.

URam, lépj elő haragodban, szállj szembe dühös ellenségeimmel! Kelj föl, szolgáltass igazságot nekem!

Dávid tudta, hogy ártatlan Kús vádjaival kapcsolatban.

*Gyülekezzenek köréd a népek, te pedig foglalj helyet fölöttük a magasban!
Az ÚR ítéletet tart a népek fölött. Adj nekem igazat, URam, hiszen igaz és feddhetetlen vagyok!
Vess véget a bűnösök gázságának, és bátorítsd az igazat, szívek és vesék vizsgálója, igazságos Isten!*

Isten a szíveket vizsgálja, a hozzáállásunkat, szándékainkat. Minden cselekedetünket tűzpróba alá veti, hogy motivációnk látható legyen, és megjutalmaz azokért, amelyek kiállják a tűz próbáját. Az emberek munkálkodásának nagy többsége el fog pusztulni, mert az Úr a szíveket vizsgálja.

*Az én pajzsom az Isten, aki megszabadítja a tiszta szívűeket.
Igaz bíró az Isten, olyan Isten, aki mindennap büntethet.
Már megint kardját élesíti a gonosz, újat feszíti, és céloz.*

Pedig őt találja el a halálos fegyver, a tüzes nyilak, amelyeket készít.

Isten már előkészítette a gonoszok elpusztításának módszerét.

*Ha rosszakarat fogamzik meg benne, nyomorúságot hordoz, és csalódást szül!
Vermet ás, jó mélyet, de maga esik a gödörbe, melyet készített.
Visszahárul fejére a nyomorúság, erőszakossága saját fejére száll.
Hálát adok az ÚRnak, mert igaz ő, zengem a felséges ÚR nevét.*

A zsoltár ismét bizakodó hangnemben ér véget.

A nyolcadik zsoltár a szőlőtaposóknak szól. A szüret gondolatát itt átvitt értelemben az ítélet eljövetelére használja Dávid.

*A karmesternek: „A szőlőtaposók” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.
Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet!*

Az első ÚR csupa nagybetűvel azt mutatja, hogy ez a héber eredetiben az Isten neve, amelyet pontosan nem tudunk kiejteni: lehet, hogy YAHVEH, lehet, hogy YEHOVAH, ezt senki nem tudja pontosan. A zsidók olyan szentnek tartották ezt a nevet, hogy nem írták le teljesen a kéziratokban. Csak ennyit írtak: YHVH. Mivel csak a mássalhangzókat írták le, így ez a szó kiejthetetlen maradt. Még akkor sem akarták, hogy ezt valaki kiejtse, ha magában olvasta az Írásokat. Amikor egy zsidó ehhez a sorhoz ért az olvasásban, akkor így olvasta: „Ó,...(itt lehajtotta a fejét)...a név...”, mert ez Isten neve volt. Ez a név tulajdonképpen egy héber ige, amely azt jelenti, hogy „Vagyok, aki vagyok”, vagy szó szerinti fordításban „A valamivé váló”.

Ez egy olyan név, amelynek segítségével Isten a hozzád fűződő kapcsolatát írja le, mert Ő az szeretne számodra lenni, amire éppen szükséged van. Ő a mi békességünk, igazságunk, a gyógyítónk, stb.

A második Úr, a *mi Urunk*, amelyet nagy kezdőbetűvel, és utána kisbetűvel írnak, a héber Adonai fordítása, amely azt jelenti: uralkodó. Ez tehát egy titulus, és a mi vele való kapcsolatunkat jelöli. Az első ÚR az általa óhajtott kapcsolatát mutatja, a második a mi vele való kapcsolatunkat.

A Filippiekhez írt levél második fejezetében olvashatjuk, hogy Jézus
*Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel,
hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóná lett, és magatartásában is
embernek bizonyult;
megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.
Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél
nagyobb,
hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon.*

Jézus eredetiben JEHOVA SHUA, vagyis „Isten, a szabadító”.

Az angyal azt mondta Józsefnek, amikor ő azon aggódott, hogy hogyan szabaduljon meg titokban Máriától, mert teherbe esett:

„József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Jézus tehát eredetiben JEHOVA SHUA, rövidített formájában JOSHUA. Mily felséges az Ő neve, Jézus neve a legfelségebb az egész Földön. Az 1000 éves Királyságban új neve lesz, JEHOVA, a SZABADITÓNK.

az égen is megmutattad fenségedet!

Az ég itt mennyei értelemben használatos, és Isten dicsőségét hirdeti, amely még az egeknél is magasabban van.

Gyermekek és csecsemők szája által is építéd hatalmat ellenfeleiddel szemben, hogy elnémítsd az ellenséget és a bosszúállót.

Érdekes, hogy a dicsőséges Isten olyan egyszerűen fedte fel magát, hogy még egy gyerek is fel tudja fogni, ő is elkezdheti megismerni Istent és hinni tud Benne. Szerintem a legtisztább hit a gyerekekben van. Milyen gyönyörű az ő hitük. Amikor a gyerekeink növekedtek, mindig szerettem, ha értem imádkoznak, amikor beteg voltam.

Jézus fogott egy kisgyereket és a tudósok elé állítván ezt mondta: „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyerekek, nem mentek be a mennyek országába.

Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, kicsoda a halandó

A filozófusok és minden ember is szeretne rájönni, hogy kicsoda az ember. Ez a filozófia egyik alapkérdése. A filozófusok viszont azt a hibát követik el, hogy az emberrel kezdik, ahelyett, hogy Dávidhoz hasonlóan Istennel kezdenének.

Ha Istennel kezdjük, akkor az ember a megfelelő perspektívába kerül, ha viszont az emberrel kezdem, akkor nincs perspektívám, nem tudom az embert semmilyen szemszögből megfigyelni.

Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, kicsoda a halandó - mondom -, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá?

Gyermekkorban gyakran a tengerparton néztem a naplementét és a hullámokat miközben horgásztam. Aztán szürkülni kezdett. Teljesen egyedül voltam a homokos tengerparton, és olyan kicsinek éreztem magam. Az Esthajnalcsillag is megjelent, majd a többi csillagok, egyre több és több. Felnéztem az égre és arra gondoltam, hogy egyedül vagyok itt a parton, a hatalmas Csendes Óceán partján, mily hatalmas lehet a Föld, és mégis milyen kicsi a Naphoz meg a felcsillanó csillagokhoz képest. Én pedig egy kis porszem vagyok ezen a kis bolygón, és mégis Isten állandóan rám gondol.

Aztán végignéztem a parton és láttam a homokdűnéket. Édesanyám megtanította nekem a Bibliából, hogy Mily drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma! Számolgom, de több a homokszemeknél, s a végén is csak nálad vagyok.

Ott ülve Isten hatalmasságára gondoltam, arra, hogy rám gondol Az, aki ezt a hatalmas világegyetemet teremtette. Isten állandóan rád gondol, és gondolatai jók, és nem gonoszak. Nem arra gondol, hogy hogyan tudna borsot törni ma az orrod alá, hanem arra gondol, hogy hogyan mutathaja meg az Ő szeretetét, törődését. „Milyen jót tehetek ma azért, hogy tudja, hogy számíthat Rám, hogy szeretem őt.” Mindig rád gondol.

De sajnós nincs mindig időm találkozni Vele. Néha szólít engem, de én azt válaszolom neki, hogy nagyon elfoglalt vagyok, Uram, majd később találkozunk. De tudjátok, Ő egyetlen egyszer sem mondta, hogy

elfoglalt vagyok és nem érek rá. Mindig annyira boldog, amikor közeledek Hozzá, mintha Ő kívánná a velem való kapcsolatot, akkor, amikor mindez nekem hatalmas nyereség.

Kevéssel tetted őt

Az ember nem évmilliárdnyi véletlenszerű sorozatok végterméke. De azok a zseniális emberek, akik nem akarják Isten létezését elismerni, mert nem akarják Istent eszükben tartani, elméleteket kellett kidolgozzanak az ember létének magyarázatára „tudományos nyelvezettel”. És ezek a lángelmék azt állítják, hogy az Istent az ember a saját képmására teremtette a saját hasonlatosságára, mert szüksége volt arra, hogy higgyen valamiben. Szerintük az Isten az ember képzeletének szüleménye, de a Biblia nem ezt mondja.

Isten teremtette az embert a saját képmására és saját hasonlatosságára. A választás a tettek: az ember teremtett-e Istent, vagy az Isten teremtette az embert? Számomra a logika azt diktálja, hogy az Isten teremtett engem, mert egyébként az életem céltalan, értelmetlen és zavaros. Véletlenül jöttem, véletlenszerűen megyek el, igen nehéz ezt elhinni. Az élet teljesen üres, embertelen lesz.

Kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál

Az angyalok a megváltásnak szolgáló lelkek. A világegyetemben uralkodó rend szerint az Isten alatt az angyalok, aztán az emberek, állatok és növények találhatóak.

dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg.

Körbenézve láthatom, hogy a Földön található életformák közül engem, az embert dicsőséggel és méltósággal koronáztak meg, mert én vagyok a legmagasabb szinten a Földön megfigyelhető életformák között.

Gondoljatok bele, hogy milyen lenne a bolygónk az ember nélkül. Jobb és rosszabb is lenne, ugye? Ha az ember nem lenne a Földön, akkor nem lennének szennyezett folyóvizek, szennyezett levegő, és nukleáris önpusztítás veszélye sem lenne.

De ugyanakkor nem lenne zene, költészet és szép festmények sem lennének. A Föld szegényebb lenne, mert az Isten a szepség kifejezését az emberi lény részévé tette.

Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél:

Isten abban az értelemben tette az embert a Föld urává, hogy megtartsa, gondozza, fejlessze az állatokat, növényeket, és nem olyan értelemben, hogy elpusztíthatjuk és elpazarolhatjuk a természeti kincseket, ha úgy tetszik nekünk.

Úrrá tetted kezéd alkotásain, mindent a lába alá vetettél:

Tágabb értelemben véve ez Jézus Krisztusra vonatkozik, és a Zsidókhoz írt levélben így is szerepel. Jézust egy kissé kisebbé tették az angyaloknál, a kereszthalál miatt. Ő Isten volt, de Istenként vagy anyalként nem halhatott meg.

„Micsoda az ember, hogy gondolsz rá, vagy az embernek fia, hogy gondod van rá?”

Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg, mindent lába alá vetettél.” Ha ugyanis mindent alávetett neki, akkor semmit sem hagyott, ami ne lenne neki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden uralma alatt áll,

azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált.

A 8.-ik zsoltár folytatása

*a juhokat és marhákat mind, még a mezei vadakat is,
az ég madarait, a tenger halait, amelyek a tenger ösvényein járnak.*

Egyszer egy hajós kapitány kórházban feküdt, és a nővér a Zsoltárokból olvasott fel neki. Amikor a 8.-ik zsoltárban ehhez a részhez ért, akkor felkiáltott: „Olvassa ezt még egyszer!” A nővér ismét elolvasta. A kapitány azt mondta: „Érdekes, ösvények a tengerben? Ha Isten azt mondta, hogy ösvények vannak a tengerben, akkor ennek így kell lenni.”

Amikor meggyógyult, palackok segítségével felfedezte a tengeri áramlatokat, térképeket rajzolt ezekről, és azóta a hajók az áramlatokat követve haladnak, hatalmas üzemanyag megtakarítással, mivel az áramlatok sodorják a hajókat.

Ó, URunk, mi Urunk! Mily felséges a te neved az egész földön!

A kilencedik zsoltár is a karmesternek szól a „fiú halálára”, amely lehet, hogy Betsabé első fiának halálakor íródott.

A karmesternek: „A fiú halála” kezdetű ének dallamára. Dávid zsoltára.

Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet.

Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges!

Mert meghátráltak ellenségeim, elbuktak, és semmivé lettek előtted.

Mert igazságot szolgáltatattál ügyemben, trónodra ültél mint igaz bíró.

Megdorgáltad a népeket, semmivé tetted a bűnösöket, eltörölted nevüket mindörökre!

Vége van az ellenségnek! Feldúltad városaikat, hogy örökké romokban heverjenek, még emléküik is kiveszett.

De az ÚR örökké trónján ül, fölállította bírói székét.

Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket.

Az elnyomottak menedéke az ÚR, menedék a nyomorúság idején.

Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, URam, azokat, akik hozzád folyamodnak.

Zengjete az ÚRnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit!

Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá, nem feledkezik meg a nyomorultak jajkiáltásáról.

Légy kegyelmes, URam, lásd meg, mily nyomorult lettem gyűlölőim miatt! Te emelhetsz föl a halál kapujából,

hogy elbeszélhessem sok dicső tettedet Sion leányának kapuibán, és vigadhassak, mert megszabadítottál!

Maguk ásta gödörbe zuhantak a népek, rejtett hálójuk fogta meg lábukat.

*Megismertette magát az ÚR, igazságot szolgáltatott. A bűnöst saját kezének műve ejti csapdába.
(Közjáték. Szela.)*

A közjáték azt jelenti, hogy gondolkodjatok el ezen.

A holtak hazájába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti Istent.

Nem marad örökre elfelejtve a szegény, nem vész el végleg a nyomorultak reménye.

Ne engedd, URam, hogy erőszakoskodjanak az emberek! Álljanak eléd ítéletre a népek!

Kelts bennük félelmet, URam, hadd tudják meg a népek, hogy ők csak emberek!

Istenem, válaszd meg ezt az imádságot, és kelts félelmet a vezetőkben, hogy a népek tudják meg, hogy ők csak emberek. Gyakran túlzottan felmagasztaljuk saját magunkat.

A következő zsoltár:

URam, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején?

Imádkoztatók-e már ezt?

*A bűnösök gögjükben üldözik a nyomorultat, de saját ármánykodásuk ejti el őket.
Dicsekszik kapzsiságával a bűnös, és áldást mond a haszonleső, de ezzel megcsúfolja az URat.
Fennhéjázva mondja a bűnös: Nem lesz számonkérés, nincs Isten! Ez minden gondolata.
Útjai mindenkor eredményesek, azt hiszi, hogy messze van ítéleted, semmibe veszi ellenségeit.
Azt mondja magában: Nem rendülök meg, nemzedékek váltják egymást, de engem nem ér baj.
Szája tele van átokkal, csalással és durvasággal, nyelve nyomorúságot és bajt okoz.
Ólálkodik a házak körül, titokban meggyilkolja az ártatlant, szemé a gyámoltalant figyeli.
Lesben áll rejtkehelyén, mint oroszlán a bozótban. Lesi, hogy elragadhassa a nyomorultat. Kiveti hálóját,
és elragadja a nyomorultat.
Szétúzza, levágja a gyámoltalanokat, ha a körmei közé jutnak.
Azt mondja magában: Elfelejtett az Isten, eltakarta arcát, nem lát meg soha!*

Eddig tart a gonoszok leírása, és a lényeg az, hogy az Isten eltakarja az arcát, megfélekezett rólunk. Az emberek gyakran elkövetik azt a hibát, hogy Isten türelmét összetévesztik a vaksággal. Mivel Isten még nem pusztította el őket, ezért azt kezdik gondolni, hogy Isten nem is tud erről, nem is látja ezt. Ez egy nagyon veszélyes állapot.

*Állj elő, URam, emeld föl kezedet, Istenem! Ne feledkezz meg a nyomorultakról!
Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?!
Pedig te látod a vést és a bánatot, rátekintesz, és kezdedben tartod. Rád bízhatja magát a gyámoltalan, az árvának te vagy a segítője.
Törd össze a bűnös hatalmát, a gonosztól kérd számon bűnét, hogy nyoma se maradjon!
Király lesz az ÚR mindörökké, a pogányok pedig kivesznek országából.
Az alázatosok kívánságát meghallgatod, URam. Megerősíted szívüket, feléjük fordítod füledet,
véded az árva és elnyomott ügyét, hogy ne hatalmaskodják többé senki a földön.*

A 11.-ik zsoltár

A karmesternek: Dávidé. Az Úrhoz menekülök. Hogyan mondhatjátok nekem: Menekülj a hegyre, mint a madár?!

Ha az Úrban bízom, akkor miért meneküljek, miért rejtőzök el?

*Mert a bűnösök már feszítik az íjat, rátették a nyilat a húrra, hogy titokban rálőjenek a tiszta szívűekre.
Ha az alapfalakat is lerombolják, mit tehet az igaz ember?*

Ez egy nagyon érdekes kérdés, amikor egy nemzet erkölcsi alapjait zúzzák szét, amelynek a következménye pusztulás lesz.

Az ÚR ott van szent templomában, az ÚR, akinek trónja a mennyben van, lát a szemével, pillantása megvizsgálja az embereket.

*Az ÚR megvizsgálja az igazat és a bűnöst, szívből gyűlöli azt, aki az erőszakot szereti.
Hullasson a bűnösökre kénköves, tüzes parazsat, perzselő szél legyen osztályrészük!
Bizony, igaz az ÚR, igaz tetteket szeret; a becsületes emberek meglátják arcát.*

A 12.-ik zsoltár

*A karmesternek: Mély hangra. Dávid zsoltára.
Segíts, URam, mert elfogytak a kegyesek, eltűntek a hívek az emberek közül.*

Illés is így kiáltott az Úrnak: „Mindd térdet hajtottak Baál előtt, csak egyedül én maradtam. Nem maradt már egy igaz ember sem. Segíts, Uram!”

*Hazug módon beszélnek egymással, sima szájjal, kétszínűen beszélnek.
Irtson ki az ÚR minden sima száját és nagyokat mondó nyelvet!
Mert ezt mondják: Győzzük nyelvvel, segít rajtunk a szánk, ki lehetne úrrá rajtunk?
Most már fölkelek - mondja az ÚR - a nyomorultak elnyomása, a szegények sóhajtása miatt, és szabadulást adok az arra vágyódónak.
Az ÚR ígéretei tiszták, olyanok, mint a hétszer tisztított ezüst, melyet földbe vájt formába öntöttek.
URam, te megtartod ígéreteidet, minket pedig megoltalmazol ettől a nemzedéktől mindenkor,
még ha bűnösök járkálnak is körülöttünk, és az alávalóságot magasztalják is az emberek.*

A 13.-ik zsoltár

*A karmesternek: Dávid zsoltára.
Meddig tart ez, URam? Végképp megfeledkeztél rólam? Meddig rejted el orcádat előlem?
Meddig kell magamban tanakodnom, és bánkódnom szívemben naponként? Meddig kerekedhetik fölém ellenségem?
Tekints rám, hallgass meg, URam, Istenem! Tartsd meg szemem ragyogását, ne jöjjön rám halálos álom!
Ne mondhassa ellenségem: Végeztem vele! Ne ujjonghassanak ellenfeleim, hogy ingadozom!
Mert én hűségemben bízom, szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.*

Ismét az erőteljes befejezés, biztos a győzelmében.

A 14.-ik zsoltár

*A karmesternek: Dávidé. Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten! Romlottak és utálatosak tetteik, senki sem tesz jót.
Az ÚR letekint a mennyből az emberekre, hogy lássa, van-e köztük értelmes, aki keresi az Istent?
Mindnyájan elfordultak tőle, egyaránt megromlottak. Senki sem tesz jót, egyetlen ember sem.*

Ez Isten véleménye az emberről. Egy jó sincs köztük, egy sem keresi az Istent.
Pál a Római levél második fejezetében idézi ezt, amikor bemutatja, hogy az egész világ bűnös Isten előtt.

*Nem tudja a sok gonosztevő, akik úgy eszik népemet, ahogy a kenyeret eszik - de az ÚRhoz nem kiáltanak,
hogy majd egyszer nagyon megrettennek, mert Isten az igaz nemzedékkel van!
A nyomorult tervét csúffá tennétek, de az ÚR az ő oltalma!
Bárcsak eljönne a Sionról Izráel szabadulása! Amikor az ÚR jóra fordítja népe sorsát, ujjong majd Jákób, és örül Izráel.*

Előre tekintés Isten Országá felé, amikor Isten végre visszaváltja az embereket a fogságból, és örömmünnepe lesz mindenütt.

A 15.-ik zsoltár

Dávid zsoltára. URam, ki lehet sátrának vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden?

Dávid felteszi a kérdést és aztán válaszol is rá. Thomas Jefferson azt mondta ezzel a válasszal kapcsolatban, hogy a tökéletes úriembert írja le:

*Az, aki feddhetetlenül él, törekszik az igazságra, és szíve szerint igazat szól;
nyelvével nem rágalmaz, nem tesz rosszat felebarátjával, és nem hoz gyalázatot rokonára.
Megvetéssel néz az alávalókra, de tiszteli azokat, akik az URat félik. Esküjét nem vonja vissza, ha kárt vall is.*

Az emberek gyakran visszavonják az esküjüket, amikor ez hátrányossá válik számukra. De egy úriember ilyet nem tesz, hanem betartja, amit ígért. Isten nagyon fontosnak tartja a szavatartást.

Nem adja pénzét uszorára, és nem hagyja magát megvesztegetni az ártatlan rovására. Aki ezeket teszi, nem tántorodik meg soha.

Az ilyen ember fog az Úr sátrában és az Úr szent hegyén lakni.

85 perc